

НЕНЕЦКИТЕ
ПАСТИРИ

ЦАРСКИТЕ КОНЕ
МАРВАРИ

ПОГЛЕД КЪМ
СЕВЕРНА КОРЕЯ

NATIONAL GEOGRAPHIC МАГАЗИН

ГЕОГРАФИЯ НА ЩАСТИЕТО

Защо жителите на Дания, Коста Рика и Сингапур
са най-доволните хора на планетата

НОЕМВРИ 2017 г.

WWW.NATIONALGEOGRAPHIC.BG

| СЪДЪРЖАНИЕ

НОЕМВРИ 2017 Г. • БР. 11 (145) • ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА НАЦИОНАЛНОТО ГЕОГРАФСКО ДРУЖЕСТВО

РУБРИКИ

ОБРАЗИ

Вашата снимка

ГЛОБУС

Морски водорасли в менюто, тротоарен писоар, контрастни шарки, за хората и конете, железен път към върха, зоологическа номенклатура, африканска ледникова епоха, бейс джъмлинг

ДНЕВНИК НА ИЗСЛЕДОВАТЕЛЯ

Да съзерцаваш гигант

НАПРЕД

Пясъчни номера

На корицата

Младежи скачат от петметрова платформа в пристанището на Копенхаген. Дания често се класира на първо място в ежегодния Доклад за световното щастие – отражение на тържавното образование, здравеопазване и финансови помощи.

Илюстрация: Кори Ричардс

СТАТИИ

60 | НА КРАЯ НА СВЕТА

Ненцките пастири и техните стада срещат две препятствия по дългата си годишна миграция в арктическите зони на Русия: климатичните промени и полето за добив на природен газ.

Текст: Глеб Райгородецки Снимки: Евгения Арбугаева

34 | НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ МЕСТА

Какво е общото между Дания, Коста Рика и Сингапур, които оглавяват класацията на най-щастливите места на света?

Текст: Дан Битнър

Снимки: Кори Ричардс и Матийо Палей

82 | СЕВЕРНА КОРЕЯ

Преди САЩ да наложат забрана върху посещенията в тази затворена страна, малка група американци побързаха да хвърлят едно око.

Текст: Даниъл Стоун

Снимки: Дейвид Гутенфелдър

90 | ЦАРСКИТЕ КОНЕ МАРВАРИ

Отглеждани от много поколения махараджи и калени в пустините на Раджастан, марвари са може би най-загадъчните и най-непознатите коне на света.

Текст и снимки: Екатерина Друз

Анджоло Манети

Рим, Италия

Преди да посети Исландия, Манети се поинтересувал от места, които да са интересни за снимане. Вниманието му привлекли група къщи от XVIII и XIX в. в Глаумбер. Днес те са част от музей на селския живот в Исландия и са построени от основните материали в района – камък, дърво и торф.

ТРАЙНИ ЯГОДИ

Текст: Даниъл Стоун

Всеки плод или зеленчук диша. Щом бъде откъснат от дърво или растение, той продължава да диша, като старее бавно, докато започне да се разлага. После в него се настаяват микроорганизми, предизвикващи гниене. Охлаждането може да забави този процес, но не много.

Сега някои учени мислят, че могат да накарат вашите банани, авокадо и други пресни продукти да траят двойно повече, като отлагат развалянето им. *Apeel*, стартап компания от Санта Барбара, Калифорния, е намерила начин да извлича липиди от няколко популярни култури и да ги превръща в пудра. Разтворена във вода и приложена върху плодове или зеленчуци, тя образува ядивна бариера, която задържа влагата вътре, а микроорганизмите – вън.

Фермерите могат да използват версия на разтвора на полето, а дистрибуторите могат да използват такава баня при конвейера за пакетиране, като удължат живота на плодовете в магазина с дни и дори седмици. Според Агенцията за контрол на храните и лекарствата процесът е безвреден и по-рано тази година той беше одобрен за използване върху органична продукция.

Една от целите е удължаване на трайността на пресните продукти. Но по-голямата цел на *Apeel* е да се бори с разхищаването на храна и да намали броя на хладилните камиони и кораби, които сноват между полето и магазините, за да доставят храната в най-добро качество.

За разлика от прасковите и бананите ягодите започват да се развалят веднага щом бъдат откъснати. Учените са създали ядивна, невидима бариера, която може да отложи развалянето, като забави загубата на вода и окисляването.

ДЕН 7

ОБРАБОТЕНИ

ДЕН 7

НЕОБРАБОТЕНИ

Дания

Тези младежи скачат от петметрова платформа в пристанището на Копенхаген. Специално изградената среда, която поощрява физическата активност, обяснява защо датчаните имат едни от най-ниските нива на затлъстяване в света. Страната често се класира на първо място в ежегодния Доклад за световното щастие – отражение на държавното образование, здравеопазване и финансови помощи.

КОРИ РИЧАРДС

НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ МЕСТА НА СВЕТА

Какво е общото между Дания, Коста Рика и Сингапур? Хората там се чувстват сигурни, имат усещане за цел и се радват на живот, който свежда до минимум стреса и набляга на радостта. Ето как го постигат.

Сингапур

Т.нар. супердървета, които сияят със захранвани от слънцето лампи и крепят над 200 вида растения, са акцент на Градините край залива. Ювелирно поддържаният парк с площ 101 ха, който е построен на отвоювана от морето суша, въплъщава амбицията на Сингапур да бъде глобален град с корени в традиционните азиатски ценности – хармония, уважение и упорит труд. Островната държава редовно се нарежда на челните места по удовлетвореност от живота в Азия.

КОРИ РИЧАРДС

смякава стреса и увеличава радостта. Учените наричат този тип щастие изживяно щастие или позитивен афект. Проучванията го измерват, като питат хората колко често са се усмихвали, смели или чувствали радостни през последните 24 часа. Родината на Сунига не е просто най-щастливата в Латинска Америка – тук хората споделят, че всеки ден изпитват повече положителни емоции в сравнение с където и да било другаде на света.

Клеменсен е представителка на „евдемоничното щастие“ – термин, който произхожда от старогръцката дума за „щастие“. Идеята била популяризирана от Аристотел, който смятал, че истинското щастие може да се породии единствено от живот със смисъл – когато се занимаваш с нещо стойностно. „Галъп“ измерва това, като пита участниците дали „вчера са научили или направили нещо интересно“. В Дания, която с изключителна последователност оглавява европейските класации за щастие през последните 40 години, обществото е еволюирало така, че да улесни хората да водят интересен живот.

И накрая, верен на репутацията на Сингапур, че почти фанатично се е посветил на успеха, Фу със своите амбиции и постижения е представител на третата нишка на щастieto – „удовлетвореност от живота“. Социолозите често го измерват, като молят хората да оценят живота си по скала от 0 до 10. Сингапур най-редовно е на първо място в Азия по удовлетвореност от живота.

Изследователите, които публикуват ежегодния „Доклад за световното щастие“, установили, че три четвърти от човешкото щастие зависи от шест фактора: стабилен икономически ръст, висока средна продължителност на живота, качествени социални отношения, щедрост, доверие и свобода да живееш живота, който ти подхожда. Тези фактори са тясно обвързани с управлението на една страна и нейните културни ценности. С други думи – най-щастливите места пораядат щастие в своите обитатели.

За да илюстрира силата на мястото, Джон Хелиуел – един от редакторите на доклада – анализирал 500 000 анкети, попълнени от имигранти, преселили се в Канада от 100 други страни през последните 40 години – мнозина от страни, които се смятат за по-малко щастливи. Забележително е, че Хелиуел и колегите му установили как само няколко години след пристигането си имигрантите от по-нечастни места започнали да отчитат повишеното ниво на щастие на своя приеман дом. Изглежда по-голямото щастие се дължало единствено на околната среда.

Сунига, Клеменсен и Фу упорито преследват целите си, но не за сметка на радостта и щастieto, и са горди от това, което правят и което вече са постигнали. В много случаи са в състояние да го правят, тъй като местата, където живеят – страната, градът, кварталът, жилищната кооперация – им осигуряват невидима подкрепа и непрекъснато ги тласкат към поведения, които благоприятстват трайното добруване.

ФАКТОР НА ЩАСТИЕТО

БЪЛГАРИЯ

„Галъп“ разделя анкетите си на пет категории, които допринасят за добруването. И в петте категории българите са на средното за Източна Европа ниво. Много ниският процент на откриване на цел и смисъл в ежедневните дейности пропуква баланса на добруването.

ПРОЦЕНТ ОТ НАСЕЛЕНИЕТО, КОЕТО ПРОЦЪФТЯВА ВЪВ ВСЯКА КАТЕГОРИЯ

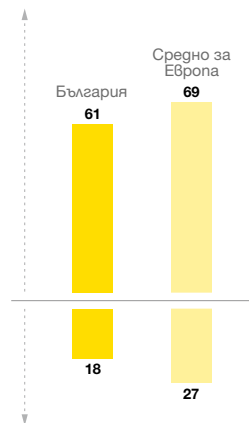

ПО СРЕДАТА

Пет въпроса – всеки един относно положителните и отрицателните преживявания – служат за формирането на резултата на всяка страна (от 0 до 100).

Почти две трети от българите ежедневно имат положителни преживявания

ПОЛОЖИТЕЛНИ ЕМОЦИИ

ОТРИЦАТЕЛНИ ЕМОЦИИ

GALLUP WORLD POLL, 2015-16

Връщаме се при Алехандро Сунига, който работи като продавач на зеленчуци на централния пазар в град Картаго, непосредствено на изток от костариканската столица Сан Хосе. Вече десетилетия плещестият мъж неизменно присъства на пазара. Всеки път, когато някой от шейсетината други продавачи се разболее или има спешен случай в семейството, обикновено Сунига се заема да събере пари за него. През уикендите организира пътувания за мачовете на любимия, макар и често злоуполучен футболен отбор на града – „Картахинес“. Той е харизматичен приятел и роден за лидер.

Една вечер преди няколко години приятел се обади на Сунига с вълнуваща новина: „Печелиш от лотарията!“ – развикал се той. Сунига бил купил печелившия билет и щял да получи 50 млн. колона (около 93 000 долара по онова време). Сунига обаче не повярвал на приятеля си, известен шегаджия. Освен това денят бил

В Ла Сентрал, село на около час път от Картаго, има само трима ученици. Тук те обядват със своя учител в ресторант. Разплатието било преместено от църквата, за да е на сигурно място при изригването на близкия вулкан Туриалба. Основното и средното образование е безплатно и задължително и грамотността в страната е 97,8%.

МАТИЙО ПАЛЕЙ

това дребните стопани и независимите фермери от Централната долина преуспели, след като открили международния пазар за кафе. Костариканците избирали за президенти учители, които – необременени от покварените колониални институции – въвели политика, която тласнала страната по възходящата спирала на благополучието.

През 1869 г. законът в Коста Рика направил задължително основното училище за всички деца, включително – обрънете внимание – за момичетата. Към 1930 г. грамотността била сред най-високите в Латинска Америка. По същото време държавата инвестирала в снабдяването на селата с чиста вода и се погрижила децата да започнат живота си в добро здраве. През 40-те години се зародила пенсионната система и изчезнала армията. През 1961 г. бил приет закон за всеобщо здравеопазване, който докарал безплатни поликлиники в повечето села.

Илеана Алварес Чавес – медицински техник към държавната програма за здравни грижи в Коста Рика, преглежда 68-годишната вдовица Майела Ороско, която живее сама. В рамките на годината Алварес Чавес ще посети всички домове в Параисо. Програмата набляга на превантивните грижи, които са намалили детската смъртност и са увеличили средната продължителност на живота.

МАТИЙО ПАЛЕЙ

По същия начин и Дания подкрепя добруването на хора като Сидсе Клеменсен. Тридесет и пет годишната работеща майка с къса кестенява коса и диамантен пиърсинг на носа седи в кухнята си и пие чай; носи блуза без ръкави и марокански чехли.

„Държавата ми осигурява всичко, от което се нуждая – казва Клеменсен. – Децата ми са щастливи. Имам страхотен съпруг. Обичам работата си. И знам, че нищо лошо не може да ми се случи.“

Клеменсен и семейството ѝ са едно от 22-те домакинства в жилищен кооператив, наречен *бофелескеб*, в град Олборг. Всяко едно притежава малка къщичка като от легло, но заедно разполагат с огромна градина, перално помещение, работилница, склад, паркинг и столова. (Всяко семейство готви веднъж или два пъти месечно за цялата общност и през останалото време се храни безплатно.) Комплексът е кацнал на ниско възвишение над хълмисти пасища

Кубински имигрант, презърнал датската страст към общуването, танцува с дъщеря си, която е наполовина датчанка, на морава край място за плуване в Копенхаген, където често се събират хора. По-рано датчаните посрещали радушно имигрантите, въпреки че последната бежанска криза донякъде охладя този ентусиазъм.

КОРИ РИЧАРДС

Ненецкият пастир Няма Худи превежда северните елени под тръбопровод на газовото находище Бованенково на Ямалския полуостров в Сибир. Когато газовите тръби били нови, животните се плашили от тях. Сега са привикнали и следват Худи – както би трябвало, за да стигнат до летните пасища на север.

A low-angle, perspective shot of a massive industrial pipeline structure. The structure consists of several large, grey, corrugated metal pipes supported by a complex network of blue-painted steel beams and pillars. The pillars are weathered and show signs of rust. The ground is covered in tall, dry, yellowish-brown grass. In the background, a flat landscape stretches towards a horizon under a cloudy, overcast sky. The overall tone is industrial and somewhat somber.

НА КРАЯ НА СВЕТА

Ненците, автохтонните пастири на северни елени в арктическите зони на Русия, срещат две препятствия по дългата си годишна миграция: климатичните промени и огромно поле за добив на природен газ

горещо лято; термометърът вече е ударил 34°C. Не е валило от седмици и за северните елени е трудно да теглят натоварените шейни през сухата тундра. Преди лятото да свърши, едно момче и над 2300 северни елени ще умрат от антракс в Южен Ямал – резултат от топящите се вечно замръзнали почви, заради които животински трупове, погребани при епидемия през 40-те години, ще се появят отново, все още разпръсквайки болестотворни микроби.

И все пак климатичната промяна дори не е най-голямата заплаха за ненците. Индустриализирането на териториите е. Търсенето на нови източници на въглеродороди в Русия е навлязло в пасищата, които вече били тесни за около 255-те хиляди северни елени и шестте хиляди пастири номади, които живеят в Ямал. А това е ограничило жизненоважната миграция на някои от стадата. Газовото

находище Бованенково, най-голямото на полуостров Ямал, се намира точно на пътя на Бригада № 4. Стадото трябва да прекоси находището с неговите пътища и тръбопроводи, за да стигне до летните пасища.

Ненците винаги са живели близо до ръба; на техния език Ямал означава „краят на света“. Но напоследък поне някои от тях изглеждат са опасно близо да паднат от него.

СЕДНАЛ ОТЛЯВО НА ШЕЙНАТА, с крака здраво стъпили на плъзгача, Нядма Худи потупва гърба на северния си елен с *тюр* – дълъг прът от полирано дърво, който свършва с парче от рог. Той подкарва четирите мъжки елена напред. Нядма е по-големият брат на Юри и бивш шеф на бригада. Неговият керван от няколко шейни е начело, докато Бригада № 4 напредва към Бованенково. Внезапно Нядма спира. „Ще направим малка почивка тук, за

да могат всички да ни настигнат“ – казва той, докато измъква звънящ мобилен телефон от обемястото си камбановидно палто от еленова кожа. Зад нас спират други шейни. Чаткащите еленови копита скоро отстъпват пред какофонията на телефонни мелодии и човешко бърборене, докато ненците се наслаждават на един от малкото странични плюсове: вече сме в обхвата на кулата за мобилна телефонна връзка в Бованенково. Среднощното слънце изгълва езерата и реките пред нас с кехлибарен блясък. Далечно бръмчене привлича вниманието ми; идва от полето за добив на газ, отдалечено на още много километри.

Ямалският природен газ е крайъгълният камък на руската енергийна стратегия – новият източник, който ще замени изчерпващите се полета на юг и изток от тук – а Бованенково е крайъгълният камък на Ямал. Управлява се от „Газпром“, държавната компания, произвеждаща по-голямата част от руския природен газ и доставяща над една трета от вноса за Европейския съюз. Според Алексей Милер, главния изпълнителен директор на „Газпром“, в Ямал може да се добива до 360 млрд. куб.м газ годишно до 2030 г. – над една трета от общото количество, запланирано в Русия. Само в Бованенково са потвърдени запаси от почти 5 трлн. куб.м. Свързано с континента чрез собствено летище и 572-километрова жп линия, а с газопрепосната мрежа на Русия с две 1200-километрови тръби, Бованенково е също и стартова площадка за бъдещата експанзия на „Газпром“ в руската част на Арктика.

Глобалното затопляне е най-голямата пречка пред този амбициозен план. Алексей Осokin е заместник-директор на инженерния център на „Газпром“, който в продължение на 25 години е събирал и анализирал данни за времето и вечната замръзналост от метеорологични станции и газови находища из полуостров Ямал. „Няма съмнение, че климатът се затопля“ – казва той. През лятото топящата се вечна замръзналост подкопава стабилността на конструкциите на „Газпром“. На компанията ѝ се наложило да инсталира

Неизменни пътища

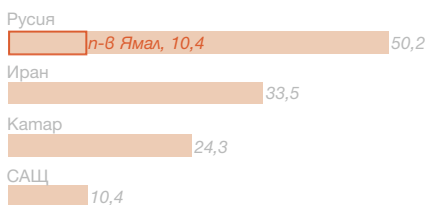
Векове наред ненецките пастири на северни елени мигрирали към летните пасища на Ямалския полуостров и се връщали на юг през зимата. Климатичната промяна с нейните летни суши и зимни дъждове отправя предизвикателство към този начин на живот – също като руското разработване на ямалския природен газ.

ДОХОДОНОСНИ ЗЕМИ

Рядконаселеният Ямалски полуостров съдържа над една пета от залежите на природен газ в Русия и почти колкото целите залежи на САЩ.

Сигурни запаси от природен газ, 2017 г.

Трициона куб.м

БУМЪТ В БОВАНЕНКОВО

За да се добере до близо 5 трлн. куб.м газ под това поле, руската компания „Газпром“ е построила пътища, кладенци и тръбопроводи, които пречат на миграционния коридор на себериите елени.

ИЗВЛЕЧЕНО ОТ САТЕЛИТНИ СНИМКИ

Напролет, когато снегът и замръзналите реки позволяват придвижването с шейна, стадата бързат на север (горе). През 2014 г. ок. 61 000 елени загинали (долу), когато необичаен дъжд замръзнал в дебел слой лед върху пасищата. След няколко седмици глад, казва Юрий Худи, „те отслабват, скоро лягат и не стават“.

няколко дни. Вече само на няколкостотин метра, това е пурпурно огнено кълбо, което изригва от почерняла тръба – газов пламък, който служи за освобождаване на излишното налягане от тръбопровода. В кълбящия се въздух около пламъците тундрата, водата и небето се сливат в мираж от кафяво, зелено и синьо. Тихото бучене се е превърнало в мощен рев, който заглушава повечето други звуци.

От тази гледна точка идеята, че ненецките пастири на северни елени могат да съществуват съвместно „в равновесие“ с разработката на нефтените и газови находища – идея, която непрестанно чувах от представителите на „Газпром“, НПО-тата и самите пастири, – прилича на илюзия. Ново съоръжение за преработка на газ е запланирано за строеж в Бованенково през следващите две години. Строят се две нови жп

линии. Релсите ще пресекат миграционните пътища на повечето ненецки стада. И което е още по-тревожно за Бригада № 4, ново газово поле е проектирано за началото на 20-те години на XXI в. на крайбрежието на Карско море. То ще навлезе в особено богати пасища. Ревящият газков пламък внезапно угасва. Горещият въздух около тръбата се разсейва и пейзажът зад нея възвръща познатата си форма и цвят. Около мен следващото поколение ненецки пастири упражняват уменията си с ласото върху шейните, кучетата и помежду си, докато следващото поколение ненецки майки хранят куклите си в импровизирани палатки играчки. В тишината се връщат познатите звуци – тихите гласове на пастирите, виковете на децата и лаят на кучетата, чаткането на копитата на северните елени. За миг всичко на края на света отново изглежда наред. □

| РЕПОРТАЖ | СЕВЕРНА КОРЕЯ

Последен поглед към Северна Корея

Преди САЩ да наложат забрана върху посещенията в тази затворена страна, малка група американци побързаха да хвърлят едно око

Севернокорейски моряк се гразни, че го снимат на борда на американския шпионски кораб „Пуебло“. През 1968 г. севернокорейските военни заловили „Пуебло“ и екипажа му. Понастоящем е част от Военен музей в столицата Пхенян.

Горе: Търсачите на силни усещания се пускат със скоростно влакче, италианско производство, в Кесонския младежки парк. Лунапарковете са популярни сред населението и допринасят за твърденията на режима, че страната е технологично развита. Долу: Влаков кондуктор е застанал пред статуя на Ким Ир Сен в метростанция в Пхенян. Ким е дядо на настоящия върховен лидер Ким Чен Ун.

МАРВАРИ

Деца на слънцето

Осемгодишният Джайдев позира в колонадата на гжайнистки храм. В индийската митология конят е божествено същество, слязло на земята, за да помогне на човека. Индийците и днес се отнасят със страхопочитание към коня като към божество.

„Какви уши!“ – това е първата ви мисъл при вида на тези коне. После погледът се плъзва по дългата, гордо изправена шия и изящните линии на стройното тяло.

Царските коне марвари, отглеждани от много поколения махараджи и калени в пустините на Раджастан, са може би най-загадъчните и най-непознатите на света. Тези великолепни животни се срещат само в Индия – изнасянето им от страната е забранено, тъй като са със статут на национално богатство, а също и заради риска от изчезване. И макар днес породата да се възражда и все повече индийци да проявяват интерес към развъждането на местни породи коне, марвари тепърва ще добиват популярност извън страната.

Исторически и генетични проучвания показват, че предците на породата били коне с предимно персийска и туркменска кръв. „Много е трудно да се открият каквито и да било писмени данни да съществуването на отделна порода марвари в далечното минало – казва Карълайн Мъри, председателка на Британския клон на Индийското дружеството за

автохтонни коне и основателка на „Приатели на конете марвари/катиавари, Великобритания“. – Първоначално конете били наричани просто *деси*, което означава буквално „развъждани на място“. Но макар първите споменавания на марвари като отделна порода да датират отпреди само няколко века, предприетите от нас генетични изследвания разкриват, че породата се е развила в чисти условия и демонстрира значителни генетични отлики от другите местни породи в Индия.“

Един от най-древните писмени извори, които разказват за отношенията между човека и коня в древна Индия, е трактатът на мъдреца Шалиотра (ок. 2350 г. пр.Хр.). Тази богато илюстрирана енциклопедия от знания за гледането, структурата и лечението на коне е написана на санскрит. Превеждана на персийски, арабски, тибетски и други езици, тя лежи в основата на множество трудове по коневъдство. Знанията на Шалиотра и неговите последователи са живи и днес – в Индия често можете да видите как лекуват болен кон с дим от целебни билки или мият краката му със специални разтвори от местни лекове и хималайска сол.

Жребецът Нааградж царствено излиза през вратата на древен замък. В мирно време марвари участвали в паради и церемонии, за които богато ги украсявали – сбруята можела да струва цяло състояние.

Само още една индийска порода – катиавари – има уши като на марвари. С това обаче приликите между тях се изчерпват. Катиавари са гребни кончета, а и генетичните анализи показват, че сходството между породите е привидно.

където пронизващ студ сменя дневната жегата с падането на нощта. Марвари въобще не са плашливи и са невероятно умни, поради което на тях може да се разчита във всяка ситуация – въпреки огнения им темперамент.

Затова до ден-днешен тези коне са идеални за продължаващи с дни конни походи, при които ездачите изминават по няколко десетки километра на ден и търсят път през планини и пясъчни дюни. Пътниците яздят през села с традиционен облик и галопират наравно с дивите антилопи нилгау. В сърцата им завинаги се отпечатват суровата раджастанска красота и предаността на марварския кон.

Аджит вече 15 години посреща любители на конния туризъм от цял свят и се готви за

пристигането на поредната група англичани. Аз обаче продължавам пътя си през древната земя на раджите, за да се запозная с един абсолютно необикновен кон. Аджит сподели сензационна новина – негов близък приятел раджпут беше купил знаменития жребец Прабхат, баща на най-добрите кончета в наши дни. Задължително трябваше да видя и снимам този красавец с цена над 10 млн. долара.

След като интересът към породата отслабнал по време на британската колонизация, днес раджпутите възраждат традицията да се гледат и развъждат марвари. Не става дума толкова за бизнес, колкото за начин да заслужат уважението на другите раджпути чрез съхраняването на древните традиции. Подобно на знатните си прадеди, стопанинът полага трепетни грижи за прочутия кон. За Прабхат е построена отделна конюшня според най-новите технологии. А за да не му е скучно, преместили при него две прекрасни кобили. Четирима души се занимават с него – тренират го, извеждат го на разходки, масажират го, хранят го и го чистят.

Прабхат не ги разочарова – отговаря на всички канони за красотата на марварския кон. Има свършени уши. Гледан отпред, техните крайчета напълно се допират.

Никой не знае откъде марвари са се сдобили с толкова необикновени уши, но пък едно е ясно – на света единствено индийските коне (марвари и катиавари) са надарени с тази отличителна черта. Самите индийци поетично наричат ушите на марвари корона, която потвърждава свещения произход на животното.

Конят позира пред обектива и демонстрира типичния за марвари характер – търпелив и доверчив към хората, безразличен към дразнителите – и с ясно съзнание за собствената си красота застива, за да ми позволи да направя добър кадър.

ДЕСЕТКИ ХИЛЯДИ ХОРА от различни националности, стада камили, автомобили, волски каруци и сновящи между тях конници – всичко това неспирно се движи с различно темпо и по непонятни траектории. Гръмка музика, замайващи аромати от храмови и мирисни на

Вечерна разходка по оживените улици на Пушкарския панаир (горе). Това упражнение помага на младите коне да привикнат към множество плашещи неща и калява характера на марвари. Конкурсът за танцуващи коне в Пушкар (долу), по време на който е забранено да се използва камшик.

